

EN THRILLERROMAN

BRUNA HÄSTAR HÖGA ODDS

Helena Mansén

SPRITZ
MEDIA

Tidigare böcker av samma författare:

Barn- och ungdomsböcker

Hästböcker Colorado-serien

Colorado, galopphästen från vildmarken, 2011

Colorado tävlar i Amerika, 2013

Colorado tävlar i Dubai, 2016

Övrigt

Lisas Resa. Året var 1976, 2012

Sebbe, Ringo och galoppgänget, 2015

Spökhästen i Galoppstaden, 2019

Tomtenissen som inte ville fira jul, 2017

Vuxen skönlitteratur

Under pseudonym Isa Rasmussen

Tid på burk, 2014

ISBN 978-91-983999-8-1

© Helena Mansén 2024

Spritz Media HM, www.spritzmedia.se

helena@spritzmedia.se

Omslag: Spritz Media.

Omslagsfoto:

Bruna hästhuvuden: Helena Mansén.

Travhäst och galopphäst: Helena Mansén.

Dollarsedlar, förgrund: ImageFlow/Adobe Stock.

Dollarsedlar, bakgrund: andreyphoto63/Adobe Stock.

Författarfoto: Peeo Ploff, nallepon@gmail.com.

Tryck: ScandBook AB, Falun, 2024.

Detta är min första roman i genren thriller eller deckare och jag hoppas den kommer att uppskattas!

Jag vill tacka

tre vänner - som var och en har mycket bra kunskaper i sina respektive områden - och som hjälpt mig med:

- korrekturläsning och att få till vissa begrepp och formuleringar från den polisiära världen, samt inte minst, försökt tygla såväl författare som huvudkaraktären i boken om vad som går och inte går att göra, ens i en thrillerroman, men där inte helt lyckats... Som alla vet, romaner lever ofta sina egna liv,

- spelinformation rent allmänt samt tips om hur man - i en fiktiv värld - med säkerhet ska kunna lyckas med att få in en riktig storslam vid spel på hästar,

- regler kring hästars identifiering samt hur man tar DNA-prov på föl och var proverna registreras.

1.

Hong Kong
Maj månad

Tre personer satt vid restaurangbordet högt upp på läktaren på Happy Valley galoppbana i Hong Kong.

Den ena var en bredaxlad man i sextioårsåldern med skarpa ansiktsdrag och mörkbrunt vågigt hår, vars fru lämnat återbud i sista stund. Frun tyckte visserligen om att gå på galopp, men eftersom saker var som de var tog hon hellre tillfället i akt att i stället spendera sista kvällen tillsammans med en väninna bosatt i staden, för att shoppa, äta gott och njuta av piffiga drinkar i en sky bar.

Den andra mannen, också kring sextio, vältränad och vars mani var att söka upp femstjärniga gym i varenda stad han kom till, han hade sin fru vid bordet.

Denna fru ville för allt i världen inte missa en onsdagskväll på den världsberömda galoppbanan. Om hennes man ens iddes ägna henne minsta uppmärksamhet, istället för att kasta lystna blickar mot ett bord längre bort där två modeller kråmade sig - och omväxlande sträckte på eller korsade sina långa nakna ben med stillettklackskor försedda, smäckra, vickande fötter - då skulle han lägga märke till att hustruns varma, mörkbruna ögon nu glänste av hänförelse när hon blickade ut över galoppbanans gräsbanor nedanför - mer än någonsin än under deras hetaste stunder tillsammans. Och då hade hästarna ändå inte hunnit komma ut på banan än.

Kapplöpningsbanan låg inklämd i Hong Kongs sjudande centrum, tätt omgiven av blänkande skyskrapor som konkurrerade om markytorna och ett nät av motorvägar. Anläggningen klarade inte utvidgningar över huvudtaget. Allt byggdes på höjden. Läktare såväl som

stallar. De näst intill sjuhundra hästarna som var stationerade under meetingen fick lära sig att åka hiss till sina våningsplan. Ordet beteshagar existerade inte. Hästarna på Happy Valley var där för att tävla och vinna pengar. Och för att människor skulle spela på dem.

Läktarbyggnaderna tog som mest emot femtiofem tusen åskådare och enligt vad man med en snabb blick kunde konstatera, var varenda bord och stol i restaurangerna upptagna. Banbelysningens skarpa strålkastarsken mot den mörka natthimlen, stadens glitter och den gröna kapploppningsovalen i mitten, utgjorde slående kontraster.

Den vältränade, ofta gymbesökande, mannens fru log med fylliga rosamålade läppar. Hon älskade detta. Fullblodshästarna, stämningen, smällande champagnekorkar, bubblen, den näst intill galenskap engagerade publiken och diskussionerna över vilka hästar man skulle spela på. Men mest av allt älskade hon de glänsande, topptrimmade, muskulösa och snabba fullblodshästarna.

Farten, spänningen, dramatiken. När publiken, inklusive hon själv, faktiskt även hennes man, gick upp i extas. Det var i det närmaste det enda fulländade umgänge de hade ihop.

Första loppet skulle gå av stapeln klockan åtta på kvällen. När de fyrbenta aktörernas ankomst anmäldes under trumpetares fanfarer, och de skrittade ut på banan med jockeyer i färgglada dressar i sadlarna, då steg jublet från de tusentals åskådarna.

När loppets startsignal ljöd och fjorton hästar störtade ut ur startboxarna för att i sextiofem kilometer i timmen under 1200 meter och 1.09 minuter på den gröna ovalen, för att tävla om vem som skulle sätta nosen först över mållinjen, då skrek folkmassan hysteriskt på respek-

tive häst man satsat på, för att med röstresurser försöka lyfta fram just den till seger.

Sen, om den inte vann, besvikna tjut från en del, men hyllningsjubel efteråt till segraren. Även om det inte var den egna favoriten.

Det kom fler lopp. Fler chanser.

Man kunde praktiskt taget höra prasslet från dollarsedlarna som var i omlopp. Cash eller online från mobiler och datorer. Spel på och utanför banan, spel från andra länder, i Asien och övriga världen.

Det omsattes runt en miljard, i kronor räknat, en ordinar tävlingsdag på Happy Valley. Många av loppen var handicaplopningar där varje häst rankades, och med det som grund uträknat hur mycket vikt den skulle bära i loppet. Vilket inkluderade jockeyn, sadeln och eventuella blytyngder i vojlockens fickor.

Handicappens uppgift var att ge alla hästar en vikt i det specifika loppet, så att alla i teorin skulle nå mållinjen samtidigt. Vilket förstås aldrig inträffade. Möjligen kunde det bli dött lopp mellan två, till och med tre, men det skedde sällan.

Handicapsystemet gjorde att det blev svårspelat, spännande men också utmanande att klura ut vilken ändå skulle vinna, beräknat på form, jockey, jockeyn, startspår och alla tänkbara andra parametrar.

De två männen hade diskussioner om vem som skulle vinna nästa lopp. Ibland kunde frågeställningar växlas med det äldre paret vid bordet allra närmast, vilket gav den vältränade en ursäkt att åter igen låta blicken glida iväg mot de två kortkortklädda vid bordet längre bort.

Då och då krånglade sig personer förbi mellan stolarna, på väg till spelluckorna eller sina bord.

De tre satt där som så många andra. Med varsin

drink, en lätt förtäring eftersom hungern inte var påtaglig denna tid på dygnet, och njöt av kvällen. Spelet gick både bra och dåligt.

Ibland vann de, ibland förlorade de.

Just det här sällskapet rörde sig inte med jättestora insatser. De hade råd att förlora. Även om det förstås var roligare att vinna.

Lopp sex skulle snart gå av stapeln. Elva hästar var anmälda. Förstapriset till den segrande hästen var för Happy Valley medelhöga två miljoner Hongkong-dollar, närmare tre miljoner kronor. Mycket högt med europeiska mått mätt, för en liknande medelklass av hästar.

De högst doterade löpningarna hade motsvarande kring trettio miljoner kronor i förstapris.

De hade gemensamt kommit fram till att nummer tre och fem var lämpliga hästar att sätta några dollar på. Tjugo dollar vinnare på varje och de gick ihop gemensamt med en Quinella där det gällde att ha de två första hästarna i mål. Spelade ingen roll i vilken ordning. De valde de två nämnda hästarna, nummer tre och fem och lade till ytterligare ett par.

De hade inte med nummer sju.

Den kraftiga, bredaxlade, mörkhårige mannen med de skarpa anletsdragen hade inte för avsikt att nämna den.

Loppet gick över 1400 meter på gräsbanan. Startboxdörrarna flög upp, klockan ringde och de vältrimmade hästarna flög ut som skjutna ur kanoner. Den bredaxlade, mörkhårige mannen och den vältränade mannens fru utbytte en spontan blick av spänning och förväntan gällande loppet.

Hennes mörkbruna glittrade när hon mötte hans lugna väsen och det faktum att han knappt noterade, inte brydde sig om, de lättklädda kvinnorna vid bordet längre

bort. Hans ögon glittrade tillbaka. De höll fast blickarna vid varandra längre än tänkt, vänskapligt. Hon log igen, brett med sina jämna vita tänder.

Som väntat låg både nummer tre och fem väl placerade i tätklungan under större delen av loppet. När fältet med de framrusande hästar svängde in på upploppet, de sista fyrahundra meterna före mål, då reste sig den vältränade och hans fru upp för att heja fram hästarna de spelat på. Liksom hela publikhavet gjorde. Larmet från ropen och skriken var öronbedövande.

Den bredaxlade, mörkhårige satt kvar. Log för sig själv. Drog eftertänksamt med handen längs sin långa smala näsa. Noterade lite av slutstriden där nere, mellan människorna som stod upp och delvis skymde sikten.

Han visste ändå hur det skulle gå.

Vem som skulle vinna.

Publikens tonläge ändrades under hästarnas sista femtio metrar mot mål. Först en förvånad sänkning. Sedan ett överraskande vrål som ljud allt högre allt eftersom den snabbt spurtande outsidersn, 65-oddsaren, nummer sju, formligen flög förbi alla konkurrenter som om de vore statister och vann med två hästlängder.

Publiken tvärtystnade.

Några skrek argt.

Några buade.

Besvikna svordomar.

Sedan ett högt frågande sorl om hur djävulen detta kunde inträffa.

Någon hävdade fusk.

”Det är kapplöpning. Antingen vinner man, eller så förlorar man”, konstaterade den bredaxlade, mörkhårige obekymrat till sina vänner, när de för stunden molokna satte sig ner vid bordet igen.

”Vi får hoppas på bättre tur i nästa lopp”, fortsatte han och vände programblad.

Hon såg på honom igen. Beundrade hans lugna inställning. Han låtsades se komiskt uppgiven och förvånad ut.

Nämnde inte att han själv hade satsat en hyfsad summa på nummer sju, online genom ett brittiskt spelbolag, i loppet som just hade avridits.

Och potten var stor, för att inte säga helt jävla enorm, här i Hong Kong.

L'Escargot hette den. Sjuan.

Vem hade trott att den bruna hästen som aldrig uträttat något vettigt hittills i hela sitt kapplöpningsliv och var döpt till ”Snigeln” om man översatte det från franska, skulle gå och vinna.

Sedan fortsatte han att med ointresserad tom blick studera formraderna till nästa lopp, samtidigt som munnen formades till ett rart leende. Visste att hon tittade på honom. Att hon förstod att leendet var menat till henne. Hennes mans intresse var ändå riktat mot ett annat bord.

2.

Upplands-Bro, Stockholm
Juli månad

Det var ta mig fan första gången han besökte en galoppbana. Men det var väl så här hans chef, kommissarie Håkan Bjurström, tyckte att han kunde fördriva sin arbetstid numera. Ute i bushen och dokumentera uppenbara olycksfall, som antagligen, då varenda polis var upptagen med grova brott, bara skulle hamna i den växande ”slasken” av ärenden som ändå inte skulle hinna utredas.

Förutom kanske nu. Då ungtuppen och karriäristen Bjurström gett Douglas Bodin surdegas som snatterier, ouppklarade grannbråk, ofredanden och smitning från parkeringsskador.

Bodin visste varför. Vad han ansåg. Att han borde gått i pension för länge sedan.

Och den tidigare chef som beviljat honom dispens att fortsätta några år till med orden; *”Bodin, du är ovärderlig, vi vill inte vara utan dig”*, denne hade själv nyligen gått i pension och definitivt inte heller varit Bjurströms favorit.

Bodin grymtade när han svängde in på Bro Parks stallområde. Han hade ju hört talas om att det fanns en galoppbana här, hade läst om det för några år sedan när den byggdes efter att banan ute i Täby lades ned. Hade nog sett en och annan galoppsändning på tv också, då när han i första hand följt travets V75 och man lagt in glimtar om galopp. Han hade dessutom hängt med några polare till Solvalla ett par gånger.

Några hästekipage blockerade vägen framför honom, han var tvungen att krypköra bakom dem. En tidigare

förbudsskylt hade talat om att inom galoppbanans område hade hästarna företräde och högst tjugo km/tim gällde.

En av hästarna verkade bångstyrig, hoppade och slog bakut. Hur som helst, Bodin föredrog att ta det lugnt bakom. Ville för allt i världen inte komma för nära de där hovarna och få bilens framlyktor krossade. Det skulle Bjurström inte missa något tillfälle att ge dräpande kommentarer om.

Ryttarna verkade inte bekommas, de satt i sadeln och skrattade och gestikulerade medan de pratade med varandra. Hästarna skrittade fram längs grusvägen framför hans bil och svansarna svängde.

Bodin betraktade dem, saktade in ännu mer och stoppade in ett tuggummi till. Per automatik tittade han i backspeglarna, mötte där sin gråblå - ganska tomma, trötta blick. "Äh, fan, Douglas, skärp dig, vakna", muttrade han till sig själv.

Femte stallet till höger efter grindarna hade han fått veta. En ung kvinna hade hittats död inne i boxen hos en häst. Sparkad i huvudet av densamma.

"En arbetsplatsolycka" hade Bjurström förklarat. "Åk ut och titta på det."

Bodin var förvånad över att han, för en gång skull, fick en rykande aktuell händelse på sitt bord. Men trodde väl att ingen av kollegorna på roteln var intresserade av en tragisk olyckshändelse. Arbetsplatsolycka eller inte. Eftersom han numera för det mesta var civilklädd i tjänsten, var det så han åkte på det här uppdraget. Kändes lämpligast när en kvinna hade mist livet på det här sättet.

Femte stallet till höger. Det var inga problem att hitta rätt, då två polisbilar och en svart skåpbil redan stod utanför. Därtill en vit skåpbil från TV4 och flera chockade människor som stod utanför och grät.

Plötsligt sprang en lös häst ut precis framför hans bil.

Bodin tvärnitade med bromspedalen i botten. Hästen stannade upp ett par sekunder och tittade rakt in mot honom. Hade bara en grimma på sig och ett rep som slängde i luften. Den galopperade sedan vidare i full fart mot olycksstallet där folk skingrade sig. De breda staldörrarna stod öppna och hästen skenade rätt in.

Bodin parkerade och innan han steg ur bilen kastade han åter en snabb blick på sig själv i backspeglern, mötte än en gång sina gråblå. De verkade nu ha insett att det inte var läge att låta en översittare till chef påverka sinnestillståndet. Han rättade till det gråsprängda håret som var glesare uppe på hjässan. Gick sedan med allvarliga, olustiga tankar i huvudet mot stallet.

Han närmade sig staldörren i en något sned vinkel, i händelse av om löshästen skulle komma skenande ut igen. Kollade försiktigt läget, beredd att hoppa undan i fall den kom tillbaka i full galopp, och kikade in på poliserna och de andra människorna som stod en bit längre ned i stallgången.

Allt verkade till hans förvåning lugnt bortsett från de sorgsna ansiktsuttrycken på människorna därinne.

Den som tagit hand om löshästen måste ha gjort det snabbt och effektivt.

Bodin klev in och konstaterade med en enda blick att han var i ett stall med ganska många hästar, vilka stod i varsin box på vardera sida om stallgången. Några av dem tittade ut. Hans ringa hästerfarenhet kunde inte utläsa om hästarna var oroliga eller lugna. De stod ganska stilla och några av dem verkade nyfiket följa det som tilldrog sig i stallet.

Där fanns ganska många människor. Vid en box till vänster några boxar längre ned stod två kollegor som han

inte kände igen, de var från en annan station, men han hade tidigare mött rättsläkaren som stod bredvid dem.

Boxdörren stod öppen. Tre personer som av klädseln att döma såg ut som stallfolk stod också där. De såg, med högsta förståelse, bedrövade och chockade ut. En ung man satt på en halmbal med huvudet lutat i händerna.

Bodin undrade samtidigt vart löshästen hade tagit vägen. Han tittade på några av hästarna som tittade ut från sina boxar. Kunde inte avgöra om det var någon av dem.

Han uppskattade att de fanns cirka tio boxar på var sida om stallgången och det såg ut som om det fanns en häst i varje. Utom i den längre ned med öppen boxdörr, där människorna stod utanför, och där han antog att den döda kvinnan låg.

Det fanns också en bred dörr mellan ett par boxar på höger sida, men det såg ut som om den dörren ledde till ett vanligt rum av något slag. Dessutom var den stängd.

Förmodligen hade väl hästen sprungit rätt in till sin egen box vars dörr då måste stått öppen. Men med den farten? kunde Bodin inte låta bli att undra. Han kunde för stunden inte säga hur hästen sett ut. Kunde inte heller se någon större skillnad på hästarna som tittade ut.

De såg ut som hästar gjorde i allmänhet. Bruna.

”Skönt att du kunde komma så snabbt.” En av de lokala kollegorna som han inte kände igen, räckte fram handen. ”Inspektör Stridsfors.”

Bodin tog den. ”Kommissarie Bodin. Vart tog hästen vägen?”

Stridsfors kom av sig. ”Hästen? Fullt med hästar här.”

”Den som skenade rätt in i stallet, alldeles innan jag kom.”

”Vad säger du? Det måste jag ha missat. Jag var förmodligen inne i... i boxen.” Stridsfors gjorde en handrörelse för att be Bodin stiga in i boxen där flickan låg.

Douglas Bodin bet ihop käkarna. Drog ett djupt andetag, och tänkte gå in. Men stannade upp.

”Har föräldrarna meddelats?”

Inspektör Stridsfors nickade. ”Två kollegor och en diakon är där nu.”

”Bra.”

”Eftersom er rotel ska ha ärendet skickar vi all formalia dit”, kommenterade Stridsfors lågt. ”Föräldrarnas kontaktuppgifter kommer självklart finnas med.”

Bodin mötte hans blick. ”Utmärkt.”

Han tog ytterligare ett djupt andetag och steg långsamt in i boxen.

3.

Malmö

Slutet av juni månad

”Vad i....?” Polisinspektör Micke Lindberg flyttade hastigt blicken från vägbanan, ner mot vägkanten vid avfarten. ”Vad i helvete!”

En häst, en jävligt stor en, galopperade bort mot McDonalds.

Micke hade precis avslutat sitt kvällspass, där han spanat mot en lägenhet strax utanför Rosengård. Han körde en civil tjänstebil och såg fram emot att komma hem, ta en kvällsmacka och en öl och sedan stupa i säng.

Nu bromsade han så mycket han vågade, med tanke på den bakomvarande alltför närliggande suven, och girade tvärt, egentligen alltför snabbt, ner på avfarten.

”Helskotta! Varför gör jag det här?” svor han. ”Har ju för fan slutat för kvällen.”

Framförallt, vad trodde han att han skulle kunna hjälpa till med? Hästar hörde för honom hemma i en annan värld. Förutom att hans extjej för något år sedan haft en, vilken han nästan aldrig hade närmat sig. Förmodligen därför det tagit slut. Hans ointresse. För hästen. Hade det inte varit lättare att överlåta det här åt någon annan?

Med en självpåtagen uppgivenhet parkerade han bilen. Han i ett nötskal, ge sig in i saker han inte hade en susning om hur han skulle hantera. Bara för att de stack ut från det vardagliga, kunde utgöra en fara för allmänheten samt i det här fallet också för djuret, och klart, det var ju hans plikt även när han var civil att försöka rädda de, dem eller det som räddas kan. När han nu såg det här stora flera hundra kilo tunga fyrbenta flyktdjuret irra

i panik bland bilar, där det förmodades finnas folk, då måste han väl rycka in.

Men vad kunde han göra? Några vettskrämda människor flydde in på McDonalds, några tryckte sig mot väggarna eller hoppade in i sina bilar, om det nu var så smart. Men ingen verkade göra en ansats att försöka hjälpa till, att fånga hästen. Kanske för att de såg att han själv var på väg mot den. Kanske för att de trodde, att där har vi en som kan hantera det här, en som kan rädda situationen.

Hästen försvann i galopp mot drive-in-kön och det var där, framför en tutande bil - hur tänkte folk egentligen? - han fann den, plötsligt stillastående, darrande, flämtande och verkade inte veta vart den skulle ta vägen.

Flickan i drive-in-luckan försökte locka på den med ett hamburgerbröd. I alla fall någon som försökte göra något, fastän det var verkningslöst. För att inte säga patetiskt. Lika patetiskt som att han själv sakta försökte närma sig djuret.

Han kunde i alla fall registrera att den hade en liten sadel på ryggen och under den en nummerlapp med en trea på. Det gjorde att han kom till slutsatsen att hästen egentligen var klädd för att tävla. Och det enda ställe han kände till i närheten där hästar tävlade var Jägersro trav och galoppbana. Den hade ett träns på sig och tyglar som hängde rätt ner. Alltså, de hade åkt över hästens hals och huvud och var farligt nära hästens framben för varje rörelse den gjorde.

Bilen i drive-in som hästen stannat framför tutade igen, och Micke gick fram och hötte näven åt föraren.

En man, högröd i ansiktet av ilska, tryckte ner rutan.

”Se till att få bort hästjäveln! Genast!”

”Om du lägger av att tuta skulle det förmodligen gå

lättare.” Varför gjorde han inte klart för mannen att det inte var hans häst?

Hästen stod stilla och skakade som ett asplöv. Även en novis i djurvärlden kunde se att den var panikslagen. Micke fick en känsla av att den tittade på honom, som om han var den enda som skulle kunna erbjuda någon trygghet i hela vida världen. Han svalde.

Nu insåg han också varför hästen inte längre flyttade sig en millimeter. Den hade fastnat med ena frambenet i de hängande tyglarna.

Han vände sig till tjejen i luckan. ”Du har möjligtvis inte något slags rep jag kan få låna?”

”Vänta! Jag ska kolla!”

Micke gick sakta, sakta, fram till hästen. Fastän den stod stilla och darrade av skräck, fick han en känsla av att den kunde explodera åt alla håll vilken sekund som helst. Han ville inte stå i vägen för de där fyra hovarna, som han fick för sig riskerade att kunna smälla ut rätt mot honom.

”Såja, hästen, såja”, försökte han och förvånade sig själv att han kom på att lugna den med sin röst. Han hade ju pratat med hundar och katter förut. Inte pratat som de som säger sig kunna prata med djur, förstås inte, men pratat sådär som folk i allmänhet gör med djur när man klappar och gosar med dem.

Hästen andades tungt och tittade på honom. Svetten rann längs sidorna på den.

”Såja, lugn bara, det är ingen fara.”

”Hittar inget rep, tyvärr!”

Micke visade att han hört, strök hastigt undan sitt tjocka mörkblonda hår från ögonen, och fortsatte att sakta närma sig hästen.

”Nå, kan du flytta på hästkraken någon gång då?!”

fräste mannen genom det öppna bilfönstret.

Micke vände sig om och försökte memorera bilnumret. Mannens utseende hade redan fastnat inför hans inre. Han funderade på om han skulle fiska upp polislegget och hålla upp det, hade god lust att sätta den vredgade föraren på plats, men någonting höll honom tillbaka. Kanske tanken på att han förmodligen skulle komma att göra bort sig totalt vad gällde infångandet av den här hästen. Oddsens för att han skulle lyckas och dessutom lugna den så att den skulle följa med honom åt sidan, existerade knappast.

Nu var han så nära att han försiktigt kunde lägga handen på den av svett genomblöta halsen. Hästen hoppade lite åt sidan. Då sträckte han fram handen mot mulen och hästen blåste försiktigt på den med uppspärrade näsborrar.

Micke drog ett djupt andetag. Nu fick han inte vara rädd. Inte tveka. Någonstans i bakhuvudet var det något som sade honom det. Antagligen från någon film eller något han läst om hästar. Eller så hade han sett hur Lovisa, exet, varit mot sin häst. Lugnt och utan att visa hur osäker han var, strök han med handen över hästens huvud.

”Såja, fin häst, såja, var inte rädd.” Nu skulle Lovisa ha sett honom.

Hästen verkade lyssna på honom. Den hade kanske inget annat val än att försöka lita på den här människan. Den enda själ som kom till dennes undsättning.

Micke tittade på frambenet som hängde över tyglarna. Det var det vänstra frambenet som trasslat in sig. Varje gång hästen rörde på huvudet stramade det på benet och tränsettet i munnen klämdes åt och hästen tog ett ofrivilligt skutt åt sidan.

”Såja, nu ska vi försöka lösa det här, du och jag, var inte rädd.” Han såg att tyglarna hade kortats av med en knut i ändarna. Från knuten stack tyglarnas ändar ut och de satt ihop med ett spänne. Första åtgärden borde vara att lossa spännet och därefter knuten. Då borde rimligtvis benet kunna befrias från tyglarna och han skulle ha tygelremmarna att hålla hästen i. Längre än så klarade han inte att tänka. Vad som skulle ske sedan. Det viktigaste nu var att befria hästen från tyglarna runt benet, så den inte skadade sig eller fick ännu mer fullständig panik.

Hästen verkade acceptera att ha honom nära. Det var en hög häst. Och det med hans egna en och åttiofem i strumplästen mått mätt. Smäcker med långa ben. Till och med han kunde ana att den kunde springa snabbt. Ett muskulöst och vältränat djur. Nu blöt av svett såg den nästan svart ut, men kanske var den mörkbrun eller brun.

Han till och med kunde se att det var en han. En hingst. Gick inte att missta sig på.

”Bra grabben, duktig. Nu ska vi se till att få loss dig.” Han knäppte upp spännet, vilket inte var helt lätt då tyglarna stramade hårt runt hästens ben. Men det gick. Därefter var det ännu svårare att lossa på själva knuten och han kände hur han själv svettades ymnigt.

Nu stod han så tätt intill hästen att om den fick för sig att sparka eller bita honom eller knuffa omkull honom, skulle han inte ha en chans. Men den verkade förstå att han var där för att hjälpa.

Han lyckades lossa lite på knuten genom att dra i en tygelrem i taget och plötsligt släppte det, blev till två hängande tyglar, på varsin sida om hästens huvud, ner från bettet i hästens mun.

Nu kunde den ställa ner benet.

Instinktivt såg Micke till att ta ett fast grepp om de båda tygelremmarna, innan hästen förstod att den var fri att springa iväg igen. Han tog ett grepp i ändarna av tyglarna och ett handfast grepp närmare hästens huvud. Det skedde automatiskt. Någonstans inom honom bodde det kanske en hästkarl, tänkte han och blev imponerad av sig själv. För att inte tala om vad Lovisa skulle ha blivit. Skulle han ringa och berätta?

”Kom, grabben! Nu går vi härifrån.” Han började gå med ett fast grepp om tyglarna och hästen följde snällt efter.

”Det var jävlar i mig på tiden!” gastade föraren i bilen.

”Bra gjort!” berömde tjejen i luckan. ”Dagens hjälte.”

Han flinade.

Från några av de andra bilarna kom det också berömmande tillrop när han passerade med hästen taktande vid sidan om sig. Några applåderade.

Vad göra nu?

Han försökte få upp mobilen ur fickan för att ringa efter hjälp. Men klarade inte att göra det och samtidigt hålla hästen. Hade en känsla av att om den bara gjorde ett minsta ryck så skulle tyglarna halka ur hans svettiga händer. Insåg att det kanske vore bra om de var knäppta igen, då skulle det finnas ett naturligt stopp för hans händer om hästen drog iväg. Men det var också svårt att sätta ihop dem samtidigt som han försökte hålla ordning på hästen.

Han virade istället den ena tygeln runt ena handen, men någonstans förstod han att det inte heller var så bra, ifall hästen, kanske sexhundra kilo muskler, skulle skena iväg igen och hans hand riskerade att massakreras i farten. Associationerna av det kom från att förtöja en båt.

Aldrig vira repet runt handen ifall du inte klarar av att hålla båten.

Han valde en parallell väg till stora vägen för att komma till galoppbanan. Undvek alltför mycket trafik. Samtidigt borde ju folk rimligtvis vara ute och leta efter hästen och han hoppades att någon av dem kom den här vägen. Han ville verkligen också ringa sina kollegor så de kunde bistå honom, men hans händer var mer än upptagna med att försöka hantera den sidsteppande och galopperande-på-stället-hästen.

Den betedde sig visserligen snällt, fanns antagligen inget ont i den, men den var förstäeligt nog skärrad och skuttade ideligen fram och tillbaka och sidledes runt honom. Flera gånger var han tvungen att leda hästen i cirklar för att hålla tillbaka den. Ibland kände han sig som en flygande vante för att kunna hålla jämna steg. Han var utmattad. Ändå kändes det som att han och hästen nu hade knutit an lite grand till varandra. De genomgick ett gemensamt trauma.

En bil kom körande långsamt mot dem, bromsade in och stannade några meter framför dem. En äldre kvinna vid ratten tryckte ner sidorutan.

”Tack och lov! Där är han!”

”Tack och lov detsamma!” En obeskrivlig lättnad för över honom. ”Då kanske ni kan ta över?”

Hon tycktes inte höra vad han sa. ”De är runt och letar överallt. Ingen såg vart han tog vägen. Jockeyn ramlade av under loppet förstår du och tränaren var fullt upptagen med att ta hand om honom och invänta ambulans. Sedan började folk leta efter hästen, först trodde man att han sprungit till stallet, sedan förstod man att han sprungit ut på vägen och ner till samhället. Var hittade du honom?”

Micke försökte parera hästens trampande och hopande på stället då denne ville fortsätta vidare. ”Snälla, kan ni ta hand om hästen nu!”

”Tyvärr, jag kan inte. Har inte skor för att leda en häst, har högklackat på mig idag när det är tävlingar. Dessutom har jag inte behövt leda en galopphäst på över tjugo år, det var allt några år sedan jag var tillräckligt fit för det.”

Besviket insåg han vid en närmare blick på kvinnan att hon troligen var kring åttio. ”Men vart ska jag ta vägen med hästen?”

”Skulle tro att veterinärkliniken bör vara lämpligt. Den ligger alldeles intill banan. De har öppet i kväll när det är tävlingar. Jag ser att han skadat sig på vänster framben och blöder nere vid höger bakhov.” Hon kanske började bli gammal men en skarp blick för hästar hade hon.

Förvånad tittade Micke ner mot hästens ben. Nu såg han att det rann blod nere vid högra bakhoven. På frambenet såg han ingenting.

Kvinnan förekom honom. ”Det ser du väl att han är alldeles svullen nedanför framknät.”

Han nickade. ”Bäst vi går vidare.”

”Tack för hjälpen! Jag ringer tränaren och säger att hästen är hittad. Lycka till!”

Hon startade bilen igen.

”Vill du säga åt honom att komma hit och hämta sin hä...”

Kvinnan hade redan tryckt upp rutan och körde iväg.

FOTO: PEEO PLOFF

HELENA MANSÉN, från Sollentuna strax norr om Stockholm, har så länge hon kan minnas älskat hästar. Hon har också sedan mycket ung tyckt om att skriva.

En kombination som utmynnat i ett antal galoppartiklar och böcker, mest hästböcker för barn och ungdom.

Som tonåring sökte Helena sig till Täby Galopp. Galopphästar och galoppsport har därefter varit en stor och viktig ingrediens i hennes liv, där hon haft många roller - som ryttare, hästskötare, hästägare, tränare och funktionär med att ta dopingprov på hästar.

Galoppsporten är med andra ord något hon känner till väl.

Debutboken, *Colorado, galopphesten från vildmarken* med två uppföljare, *Spökhästen i galoppstaden*, m fl av hennes böcker har blivit mycket uppskattade av både ”ung och gammal”.

BRUNA HÄSTAR, HÖGA ODDS
är Helena Manséns första thrillerroman.

BRUNA HÄSTAR HÖGA ODDS

Helena Mansén

Vad har en galopphäst som vinner till 63 gånger pengarna i Hong Kong att göra med att en ung kvinna blir ihjälsparkad av en häst på Bro Park galoppbana i Sverige?

Och vad har det att göra med att en häst kastar av sin jockey under en tävling på Jägersro, springer ut från banan och tillfångatas vid McDonalds, en bra bit därifrån, av en civilklädd polis som precis avslutat sitt span för kvällen? En polis, inte är van vid hästar, men ser en chans att imponera på sitt hästälskande ex när han kommer berätta det för henne. Han upptäcker dessutom att hästen skrubbat av sig brun färg på hans jacka. Också en anledning till att fråga exet; brukar man måla hästar? Dessutom en brun häst med brun färg?

Douglas Bodin, poliskommisarie uppe i Stockholm, nära pensionen, skickas ut till Bro Park av sin mobbande unge sprätt till gruppchef som betraktar det som ett enkelt rutinuppdrag.

Men Bodin anar snart att det är något helt annat.

Och den panikslagna bruna hästen som skenat ut mitt framför hans bil, och som en kort sekund vänt huvudet mot honom, innan den fortsatte in i olycksstallet - är Bodin säker på hade en vit stjärn i pannan. Men hästen som strax efter visas för honom, som den som ska ha skenat runt på stallplan, den har ingen vit stjärn...

Frågetecknen hopar sig.

Och på en liten gård uppe i de italienska bergen, nära franska gränsen, har en veterinär tröttnat på sitt uppdrag, han måste bara se till att ordna för hästarna först, innan han ger sig av.

Sedan är det *John* som planerar att ta hem den rekordhöga potten för en ensam vinnare - på galoppens GrandSlam75...

SPRITZ MEDIA
ISBN 978-91-983999-8-1

9 789198 399981